

Preek van 17 januari 2016 **Steven Barberien**
EEN TEKEN DAT WONDEREN DOET

Aan geen enkel wonder van Jezus wordt zo sterk getwijfeld als aan het wonder van Kana. Niet omdat het onmogelijk lijkt: Jezus kon doden opwekken, dus kon Hij zeker ook wijn uit water maken, maar wat voor zin heeft dat? Een blinde genezen, dat is een verstaanbaar teken van Gods barmhartigheid, maar wie heeft er baat bij als een groepje bruiloftsgasten een overvloed aan wijn cadeau krijgt?

Het moet ons opvallen dat de evangelist niet spreekt van een wonder, maar van een teken. Het begin van de tekenen. Aan het slot van zijn boek schrijft Johannes: Ik heb er zeven uitgekozen uit de vele, opdat u zou geloven en in zijn naam zou leven. Die zeven tekenen zijn: water wordt wijn, een zieke geneest, een lamme loopt, een storm op het meer gaat liggen, 5.000 hongerige mensen hebben genoeg te eten, een blinde ziet en tot slot Lazarus staat op uit zijn graf.

'Op de derde dag', zo begint het verhaal van het eerste teken. Dit begin verwijst naar het einde. Het was ook op de derde dag dat Jezus verrijst uit de dood. Het Johannesevangelie werd volledig geschreven vanuit die vreugde van Pasen: het feest van de verrezen Heer. Het Johannesevangelie is vandaaruit geschreven en vanaf het begin werkt het naar dat hoogtepunt toe. Het wil geloof opwekken.

De boodschap van al die tekenen moet duidelijk zijn. Wat gedoemd is te mislukken, wat ten dode opgeschreven is, komt dankzij geloof, door Jezus weer tot leven. Waar de verrezen en verheerlijkte Jezus Christus in geloof aanwezig wordt gesteld, waar mensen samenkomen in zijn naam, daar heerst feestelijke vreugde.

Nu terug naar de bruiloft van Kana. De moeder van Jezus was ook op het feest. Ze heeft een beslissende rol gespeeld. Zij was het die het kritieke moment opmerkte: ze zitten zonder wijn, dit feest valt hier in duigen. We mogen Maria zien als symbool voor alle mensen die zien waaraan het ontbreekt, die hun ogen openhouden voor de noden van een ander... Maar Maria gaat nog een stapje verder. Niet alleen ziet ze de nood, ze zoekt ook een oplossing. Vol geloof in haar Zoon, vertrouwt ze Hem de zaak toe. Daar kunnen wij als geloofsleerlingen weer van leren. Alles wat ons bezighoudt, mogen we bij Jezus, bij God brengen.

Maar is het dan zomaar als was het een wonder opgelost? Is ons biddend vragen dan genoeg? Neen, want Maria gaat naar de bedienden en zegt hun: "Doet maar wat Hij u zal zeggen." Ze schakelt goede mensen in, die meewerken met Gods bedoelingen. En pas op, die zes stenen kruiken vullen met water... een hels karwei, als je op en neer moet lopen naar de bron midden in het dorp. Ze moeten nogal gesjouwd hebben: honderden liters water om die kruiken vol te krijgen.

Elke dag weer zien we het gebeuren in onze eigen kerken. Mannen en ook vrouwen die sjouwen. Waterdragers die erin blijven geloven en ervoor zorgen dat ons geloof niet verwatert. Zij die erop vertrouwen dat het mensen blij kan maken, steun kan geven, troost en vreugde kan bieden.

Het is vandaag nog altijd zoals op de bruiloft van Kana. Als het geluk lijkt te verwateren, als de kleur uit je leven weg is, de glans uit je liefde verdwenen, als het vat bijna af is in de kerk, ook dan moet je blijven vertrouwen en blijven sjouwen. Vroeg of laat kleurt het water weer tot wijn. Kana bestáát, overal en doorheen alle tijden! Het is een teken van hoop... een teken dat wonderen doet aan mensen die het willen zien en erin geloven!